ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

της 21ης Σεπτεμβρίου 2000 *

1. Με την παρούσα προσφυγή, που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας και, σε κάθε περίπτωση, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές ρυθμίσεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 98/10/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 1998 για την εφαρμογή της παροχής ανοικτού δικτύου (ONP) στη φωνητική τηλεφωνία και για την καθολική υπηρεσία για τις τηλεπικοινωνίες σε ανταγωνιστικό περιβάλλον (στο εξής: οδηγία) [1], παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2. Η οδηγία αφορά στην εναρμόνιση των συνθηκών για ανοιχτή και αποτελεσματική πρόσβαση και χρήση των σταθερών δημόσιων τηλεφωνικών δικτύων και των σταθερών δημόσιων τηλεφωνικών υπηρεσιών σε περιβάλλον ανοιχτών και ανταγωνιστικών αγορών, σύμφωνα με τις αρχές της παροχής ανοιχτού δικτύου (ONP). Σκοπός της οδηγίας είναι η εξασφάλιση της διαθεσιμότητας, σε κοινοτική κλίμακα, σταθερών δημόσιων τηλεφωνικών υπηρεσιών καλής ποιότητας και ο καθορισμός του συνόλου υπηρεσιών στις οποίες θα πρέπει να έχουν πρόσβαση όλοι οι χρήστες, συμπεριλαμβανομένων των καταναλωτών, στα πλαίσια της καθολικής υπηρεσίας, ανάλογα με τις ιδιαίτερες εθνικές συνθήκες, σε προσιτή τιμή.

3. Το άρθρο 32, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις απαιτούμενες διατάξεις για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία έως τις 30 Ιουνίου 1998 και πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

4. Η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε ότι η προθεσμία που αναφέρεται στο άρθρο 32, παράγραφος 1, της οδηγίας εξέπνευσε χωρίς η Ιταλική Κυβέρνηση να έχει ενημερώσει για την υιοθέτηση των απαραίτητων μέτρων

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

1 — ΕΕ L 101 της 1ης Απριλίου 1999, σ. 24.

μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη και ελλείψει άλλης πληροφορίας από την οποία να συνάγεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία είχε συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από την ενλόγω οδηγία, απηύθυνε στις 25 Αυγούστου 1998 την υπ. αριθ. SG(7301)D/11246 έγγραφη όχληση στο ενλόγω κράτος μέλος, τάσσοντας παράλληλα δίμηνη προθεσμία προς υποβολή παρατηρήσεων.

5. Στην απάντησή της της 16ης Οκτωβρίου 1998 [2] η Ιταλική Δημοκρατία ανέφερε ότι τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωση προς την οδηγία ήταν στο στάδιο της εκπονήσεως. Ωστόσο, κανένα οριστικό νομοθετικό κείμενο δεν κοινοποιήθηκε τυπικώς στην Επιτροπή.

6. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τη διαδικασία που καθορίζει το άρθρο 226 ΕΚ, η Επιτροπή κοινοποίησε στο κράτος αυτό, με επιστολή της 22ης Ιανουαρίου 1999 [3], αιτιολογημένη γνώμη με την οποία υπογράμμιζε ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν είχε ακόμη ενημερώσει την Επιτροπή για τις διατάξεις που είχε υιοθετήσει για τη μεταφορά της οδηγίας και καλούσε το ενλόγω κράτος μέλος να λάβει τα αναγκαία για το σκοπό αυτό μέτρα εντός προθεσμίας δύο μηνών από την επίδοση της αιτιολογημένης γνώμης και να τα κοινοποιήσει στην Επιτροπή.

7. Η Επιτροπή έλαβε απάντηση στην ανωτέρω αιτιολογημένη γνώμη με την υπ' αριθ. 5626 επιστολή της 12ης Απριλίου 1999 [4] που περιλάμβανε σε παράρτημα ένα σχέδιο διατάγματος μεταφοράς πολλών κοινοτικών οδηγιών, μεταξύ των οποίων και της επίμαχης οδηγίας. Μη διαθέτοντας ωστόσο καμία άλλη πληροφόρηση που να της επιτρέπει να συμπεράνει ότι η Ιταλική Δημοκρατία συμμορφώθηκε προσηκόντως στην αιτιολογημένη γνώμη, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο που καταχωρίσθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Οκτωβρίου 1999, ζητώντας, αφενός, να διαπιστωθεί ότι, μη λαμβάνοντας και, σε κάθε περίπτωση, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές ρυθμίσεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία, η Ιταλική Δημοκρατία δεν συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή και, αφετέρου, την καταδίκη του κράτους αυτού στα δικαστικά έξοδα.

8. Όπως ορθώς σημειώνει η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 249 ΕΚ, οι οδηγίες δεσμεύουν τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Η υποχρέωση αυτή περιλαμβάνει και εκείνη της τηρήσεως των προθεσμιών που τάσσει η οδηγία [5].

9. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί

2 — Επιστολή υπ. αριθ. 6806/SG(98) A/15776.

3 — SG(98)D/602.

4 — SG(99) A/5203.

5 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1976, υπόθεση 10/76, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή τόμος 1976, σ. 1359).

να επικαλείται διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξης του για να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από τη Συνθήκη ΕΚ και τις κοινοτικές οδηγίες [6].

10. Εν προκειμένω, οι επίμαχες διατάξεις της οδηγίας επιβάλλουν στα κράτη μέλη να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα το αργότερο μέχρι την 30ή Ιουνίου 1998 και να ενημερώσουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά. Παρά την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας, η Ιταλική Δημοκρατία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα προς συμμόρφωση με την οδηγία ούτε παρέσχε κάποια ουσιαστική πληροφορία επ' αυτών, παραβαίνοντας έτσι τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249 ΕΚ και το άρθρο 32 της επίμαχης οδηγίας.

11. Ας σημειωθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί την παράλειψη που της προσάπτει η Επιτροπή. Παρατηρεί απλώς ότι, για τη μεταφορά της οδηγίας, ένα σχέδιο κανονισμού υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, του νομοθετικού διατάγματος (décret-loi) αρ. 115 της 1ης Μαΐου 1997 [7], που κατέστη κατόπιν τροποποιήσεων ο νόμος αρ. 189 της 1ης Ιουλίου 1997 [8], έχει ετοιμασθεί προ πολλού και έχει αποσταλεί προς πληροφόρηση στην Επιτροπή και προς γνωμοδότηση στο Συμβούλιο Επικρατείας. Ωστόσο, το τελευταίο, πριν γνωμοδοτήσει, έκρινε σκόπιμο να ζητήσει τις γνώμες της Autorità per le garanzie nelle comunicazioni και της Autorità garante della concorrenza e del mercato.

12. Ενόψει των ανωτέρω, θεωρώ ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν έλαβε και, σε κάθε περίπτωση, δεν κοινοποίησε εγκαίρως στην Επιτροπή οριστικά μέτρα μεταφοράς της επίμαχης οδηγίας και, επομένως, στοιχειοθετείται η σχετική παράβαση σε βάρος αυτού του κράτους μέλους την οποία επικαλείται η Επιτροπή.

6 — Βλ., ενδεικτικώς, τις αποφάσεις της 18ης Μαΐου 1994, C-303/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1994, σ. I-1901) της 28ης Σεπτεμβρίου 1994, C-65/94, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1994, σ. I-4627), της 20ής Μαρτίου 1997, C-294/96, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1996, σ. I-1781) και της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-135/96, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1997, σ. I-1061).

7 — *GURI*, αριθ. 100 της 2ας Μαΐου 1997.

8 — *GURI*, αριθ. 151 της 1ης Ιουλίου 1997.

Πρόταση

13. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο:

«— Να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας και, σε κάθε περίπτωση, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές ρυθμίσεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 98/10/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 1998 για την εφαρμογή της παροχής ανοικτού δικτύου (ONP) στη φωνητική τηλεφωνία και για την καθολική υπηρεσία για τις τηλεπικοινωνίες σε ανταγωνιστικό περιβάλλον, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή, και

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.»